

קלמט
מעילה באמון

מוזן הקלטות
בבית

הסיכור שנחשף ב"דיעות אחרונות" הגיע לבית המשפט • השובכת

פיצתה את ג', המשווקת בעקבות תאונת דרכים, ב־8.5 מיליון שקל

"אבנר" על קב"ים

אריאלה רינגל-הובמן

השופט צננו נמסר למעלה משנתיים, היה בלשן ערינת, רוצח ארבעים התרחשויות יוצא דופן עי מאור, שגם פורסמו כן בירחבה לפני מספר חודשים. בסקריון המאריסטוס המשתרע על פני 63 עמודים, התייחסה השופטת לחלק מאותם אירועים, הביעה את רעתה המאריסטוסית על המעורבות בעניין, וגם לא התירה מקום למסקנות ביחס למסקנות שהגיעה לערויות המדיים התגרינים. ג', קבעה השופטת, וזאת לשיפויים נוספים של ג. מיליון שקל לעוד, והסכום אינו מופי, כי חלקים מסוימים בו מכיים להשלמת עורכיו.

ג' זכתה לא רק לאמון השופטת, אלא גם להערכתה הרבה "העובדת", מנבה גרמל, אשר ניתח עליה אמן כבר ביותר, עשתה העישה כל מאמץ אספרי על מנת למצוא מעצמה את המקסימום האפשרי בנתונים האובייקטיביים אשר נכפו עליה. היא אינה נכבדת, היא נלחמת ומשתוללת, ונראה לי כי היא ראויה בשל כך לכל שמת כבוד מעל לכל ספק, כי אין להשתמש במאמצים בנים אלה כנגדה, כפי שניש בהתבטח לעשות לאורך כל השפוט.

מפגל מסור ואהוב

הנהגת שפועה בג' פגעה בו קשה במיוחד. המכנית הייתה בג' מאור, היא המתכנתת מתוצרת גלגלים ונגררה כמה מהירים. היא אישפת בבית החולים "איכילוב", והעברה למחלקת השיקום של בית החולים "שיבא", ויצאה משם רק בעמוד 219 יום. הרופאים קיפו, ובקניין הזה היתה הסכמה מלאה בעיניהם, כי היא מוכלת כמה שמגודר "סודרופולגיה לא שלמה" - שיתוק חלקי בארבע הגפיים. הם קבעו לה מאה אחוז נכות, ועוד קודם שיצאה מבית החולים הנהג, כי התיקם לליזוי ולסיפול במור 24 שקות ביטמה, וכן אמנם היה.

במקביל, ובתואם לנחלים המסובלים, הונחה הביעה לחברת הביטוח "אבנר". חברת הביטוח, שוב על פי הנחלים המסובלים, כיטמה את ההוצאות השוטפות לפני שנקבע גודל הסכום הסופי. מיטמה וכיטת ציוד ראשוני, כיטא גלגלים, פייים, מיטמה השלושה שבר למחויים שהעמדו לרשותה של ג'. בין המלחים ששלחו לי היה גם אלי רהאן, והאן, כבוד צעיר

חברת "אבנר" ניסתה להוכיח, כי ג' מתחווה, ומנסה לסחוט פיצויים שלא מגיעים לה • לשם כך קנתה קלטת, שבה הונצחה ג' בפעילויות אינטימיות בביתה • אח הקלטת צילם בסתר המטפל האישי של ג', חוך כגיעה באמונה • "אבנר" הבטיחה לשלם לו סמו אלך שקל • השבוע פסק בית המשפט לטובת ג' ומתח ביקורת קשה על התנהגות הנתבעים

בתום הדיון, ובין הבודים המתקשים לאורך כל השנים לייצג את חק ג' אתר במאבקים המשפטיים האלה את התובעים.

התיק והמלך לבניה

וכי התגלה העיסוק המצלמה נשכרה ממסדר של חוקר פרטי, ונשאלה במעיל עור. את המסארומתן בין רהאן לחברת הביטוח ביחלה עורמטודין, אשתו של החוקר הפרטי. לחברת הביטוח הוצעו הקלטות תמורת סכום של שש מפרות, ובמספר של רכר התפסרו הבודים על מאה אלף שקל. רהאן היה אמור לנבל את הכסף בתשלומים. חלק לפני העדות בבית המשפט, חלק אחר, על המסארומתן עמו פיקח משה שטאובר, מי שעומד בראש המחלקה לתואם, מודע וקפדן ב"אבנר".

שטאובר, בראית שנתן כאן, סען כי החברת לא היתה יכולה להרשות לעצמה להישאר ארישה למצבאים שהוצגו בפניה. הכסף, אמר, הוא כסף ציבורי, ואנחנו חייבים לעשות כל שניתן להגן על הציבור בעניין. יהודה וילק, מנכ"ל החברת, על פי שטאובר עצמו, היה בסור העניין לכל אורך הדרך.

מרוכז הארץ, יצר עם ג' קשרים חמים במיוחד. כשיתה שקיימו עמה לפני שלושה חודשים אחרת, שלא היה לה מסגל מסור ואהוב ממנו. אבל מספר חודשים אחר שרהאן החל לעבוד איתה, חולט לתועי את פעילותיה. למעלה מנתי שנת, קודם שעלה לרובן העינים, כבר מבר את הקלטת "אבנר", והמשיך לשלם בה כאלו לא קרה רבר. רק באוקטובר '96, אחרי שהשפוט התגלה כבר שנה וחצי, נחשפה הקלטת, ובי גילתה כי איש-אמונה הוא הקלף הסרי ש"אבנר" מחזיקה נכרות. ששים שפי שנשא אותה על כפיים, ולא רק מספוריות, שחלק עמה את הרענים היותר-קשים, היותר-אינטימיים, בתודיעי המסוגלות המרים, הוא גם מי שצילם אותה במצלמה נסתרת, ללא ידיעתה, וכודאי ללא רשותה. את הקלטת, הוציפה לכאורה תרמית גיולה, הענידי רהאן, תמורת הסכום נספי נאה מאוד, לחברת הביטוח.

וכך, ג', יצר עם בית המשפט סולה, ראתה את עצמה על מסך הטלוויזיה מצומצמת שיניים לנשיה לשתת, מסתובבת בבית בטשיית, יושבת מול המחשב, מבצעת את אותם רברים שחברת "אבנר" תנצל אותם כדי לנפות ולחכות, כי בעצם מורכב במתנות, המחמת את הקיפה הציבורית: אותם רברים ששופטת עזיחה להכיא אותם ביזנהה לעזרהות, לעקשנותה, למאבקה הכלתי-גולה של ג' לשמר את עצמאותה.

העיטקה סולה נפרטה מעל רובן העינים בקירות הנגרות שניחל עורכיו של ג', פנחס חרז, אחי מעורכיו ותיקן המנטים

ג' השבוע השופטת
 היא אינה נבגעת, היא
 נלחמת ומתנדדת, אין
 להשתמש במאמצים
 כנים אלא כגזר
 תצלום: ארץ אגמון

שלה, גרסל מציגת כי החוקרים העלימו מידע, שנחשף רק בחקירות הנגדיות שניהל עורך הדין ולצר.
 "אין ולא ניתן לי כל הסבר לכך שהחוקרים הפרטיים הציגו תמונה כה נקודתית ובה מנמנות, ולא הציגו את היריחות הנטשים, פרט לרצון התבעים ליצור תמונה מעוותת וחר צדדית, ולא להציג בפני בית המשפט את העובדה שבמעקבים מידגמיים אקראיים נמצאה התובעת משתמשת בכיסא גלגלים ובכבייס, וייתכן ודבר המסלל מספק גדול) שפעם אחת צעדה שלושה צעדים ללא עזרה. נראה לי שניסוח זה ראוי לכל גנאי".
 במידה רבה של היריבות, נגזר, עלישי השופטת, גם המוסחה שהעיד מטעם "אבנר", פרופסור שאקי. במהלך המשפט, בתקופת הכספי, עלתה לייק שאלת תחולת החיים של נגנעי חיי שררה, פרופסור שאקי טען כי אכן יש פגיעה בתחולת החיים, והעריך אותה בכ-10 אחוז בממוצע. את העריכה הזו עימת עורך הדין ולצר עם הערכות הטיבת שנתן שאקי כשהוזמן כעז מומחה ויוקא מטעם התובעים, ולא פחת מאשר אצל ולצר עצמו.
 וכך כתבה השופטת: "תמונה נעינה מאוד מרדע לא התמודד פרופסור שאקי בחוות הדעתו עם מגיית תחולת החיים... נראה לי כי מן הראוי היה שהעובדה שפרופסור שאקי עצמו סבר לפני זמן לא רב אחת, ואף הכיר החותמת העמיד בבית המשפט ההפך ממה שהוא טרם כעת, תמצא ביטוי בחוות הדעת (שלה) ולא תיחשף בחקירה הנגדית".

חיסוב מורכב מונה את סכום הצידיים המסי, שאותו סיכב בית המשפט. הוא אכן מסתמך על הערכת של תחולת החיים של התובע, על גרבי הריוד שלה, תוספת הרידים, תואמת היריחות, הרחבת היריחות וכן הלאה. על מה שמגדר "עזרת הולדת", רהיט ליווי וטיפול צמוד, הצורך בטיפולים רפואיים, בטיפולים פסיכולוגיים, בעזרים טכנולוגיים מסוימים, באובדן כושר ההסתככות, וכן הלאה. הערים המופיעים בפני בית המשפט הם האמורים לסייע לבנות את המודל המרכזי של החיסוב הכספי. במקרה המסוים הזה, הבהירה השופטת, לאורך הדרך כולה, היא מצאה כי עזרתם של ערי הטיבת היתה מהימנה ואמינה מעוותם של ערי התובעת, רהיט העדים שהעלתה "אבנר" לרוכב. הכרת הביטוח "אבנר", אשר עורך הדין פנתם ולצר, לא רק שלא תסכה אגודה לציבור משלטי הפרטיות, אלא שהיא ביזתה את כספי הציבור. כל מה שהיה נקלט, היה בתצפיריים שניתנו לבית המשפט עם החילת הריכות. כל מה שנאמר עליידי העד, נאמר בנגות רבה עליידי ג', בתצפיר שהוגש בשמה. הציבור כולה, ובמלה הזו אני כולל גם את ציוד הנפגעים, היה יוצא נשבר לו בנושא הזה היתה מושקעת יותר מחשבה, ופחות לחיטות. מה עוד, הוא אומר, שמריכר למעשה בישב אלה שקל, מכיוון שהמסום שהובטח לרוחא היה המסום נגד.

האבסורד הגדול

בניית "דיעוה אחרונה" לראיין את יהודה וילק, מנכ"ל "אבנר", את משה שאבזר, מנהל המחלק שטיפלה בתים, לא נענתה. למען התינוות יש לציין כי הנקשה העכורה בלחדומונים גדול.
 זוהי תגובה רובה "אבנר": הטיבת הסקירה שהגישה את המכתב ב-14 מיליון שקל, היתה מוסרית וחזקה מלסיק את מצב הנגנעת. סכום הצידיים שנשפס חומה למסום שהציעה "אבנר", כעקבות התבעה של בית המשפט להגיע לפשרה עם הטיבת. לצעדינו בארכוח התובעת סירב להצעת.

תגובת החברה ממשיכה "אבנר" שהיא איננה שלא למסרות רוח, תמסיר גם להבא לטלא את הפקירה הציבורי כדי לשמור על איזון בין מתן סיפוי הולם לנפגעים מחר, ומגיעת ניצול ציבור משלטי הפרטיות בגין הטיבות מוסרות מאוד. כל זאת תוך השקת לקויים המתבקשים מהגרות השופטת.

עורך הדין ולצר אומר, כי הטיבת פיצויים מהסוג הזה, נבנה הכסים לחישובים. התובע, משבוע הרבירים מציג כמים רחב מאוד, כשם שהתבע, "אבנר" במקרה הזה, מצייעים כמים צר מאוד. במועל, עלישי ולצר, "אבנר" הכניחה להצעת פשרה של 7 מיליון שקל, אגמון, הוא אומר, המכבד להתפשר על 8.5 מיליון שקל, ואכן זה גם מה ששפס בית המשפט פחת או יותר, במונחים של פצוע קשה, שהכסף הזה אמור להבטיח לא רק את קיומו אלא גם את איכות חייו, להפרישים תאלה יש מסמעות עצומה.

ג', כמה שעות אחרי פסק הדין, אומרת: "אני שמה שהעניין התייים, שהאמת יצאה לאור, ששהפף הניסיון הכליכ'ן מכווע, לא רק לפטע במסיות שלי, אלא גם להציג אתי כסקרנית, כרמאית וכמניפולטיבית. אני אמרתי לאורך כל הדרך, ומעולם לא הסתרת את זה, שאני לא רוצה להוראות מסכנת. שאני אעשה כל מה שאפשר, וגם מעבר לזה, כדי להפחית את מידת תלותי באנשים אחרים. הייתי מאשרת לקום מכיסא גלגלים ולעבוד לקביים, הלאואי שיסילתי לעבוד מכבייס לקב אתי, ולקלט בלי. והאבסורד הגדול הוא שהוקא המאבצים שלי, שמעולם לא הסכתי בהם ולא הסקרתי אותם, להגיע ליתר עצמאות, הם שהובילו את הניסיון לפטע ביי".

על מסלול המכשולים שלי, אומרת ג', מהכיום לא מעט מאמצים. הייתי שמה מאוד אם התמודדות עם "אבנר", על כל המשתמע מכך, היתה נחמטת לי. החיים מאוד לא פשוטים לנכים, גם בלי זה.

במשפט מתייחסת גרסל לעדותו של רואה. טכנת שהיא "נחר בדרך משונה ביותר לנקות את מנפשו ולאחר שראה בניכול כי התובעת מנסה למחות את חברת הביטוח... הטובבב בודות התובעת כשהיא סקלים ומסריים את התובעת ברבעים פרטיים לחלוטין, כשהיא מולכשת, מנחצת שיניים או לומדת. את "המרהנפץ" המרכאות בסקרו) מבר לחברת "אבנר" המודת 140 אלף שקל והאסימני הקריאה במקור".
 רק שבקלטה, טכנת גרסל הרימסמטית, "אין ולא כלום. אין רבר שהתובעת לא הודתה בו מראש וללא לחץ בעדותה בפניי, וכן רב לפני שנודע לה שהוסרטה והוקלטה. אין רבר שלא מושיע בסיסיה המחלה ובחנות הרעת".

בסלים אחרות, כל העיסקה, חלל מובילום שנעשה ביחמת רואה וכלה בקניית הקלטת עליידי "אבנר", כסירען שמרובי מוגנת על כספי הציבור, היתה לא רק עניין טאל מאידךמחמת, אלא גם מיותר לחלוטין.

אינני מאמינה לרברי רואה, טכנת השופטת, נראה לי שאין לו גבילות מוסריים.

החוקרים יוצאים בשן ועץ

"אבנר" גייסה לצורך העניין גם חוקרים פרטיים, שיצאים מגרסל בשן ועץ. את הריין בממצאיהם היא פותחת באמירה כי "גם ערים אלה לא שינו את התמונה כלל וכלל". במשפט היא מכירה את העניין שהם גילו כתכל הכביסה של ג', כשה האשפת

המתייחסת לקבלת רבר במידת, וכן עניוה טוספת. חתיק, עלישי הודתה השופטת, העקבר לחקירת המשטרה. הקלטת עצמה התקבלה כיראה. כמתבה שפורסמה כאן לפני כשלושה חודשים אברה מנ"צ ניצה פירוש, רוברת מחת תלי אכיר, כי בבדיקה עם קצין אגף החקירות ירקון עולה כי החיק עדיין בחקירה. השבוע אמרה הרוכבת: "האומר חתיק העקבר לבדיקה החלטה של מחלקת הקירות הטיבות של משטרת ישראל מסכה הארצי, המבא כי אין ראיות לעכירה שלילית, ועל כן החיק הוסלץ לבגיה".

בקלפת אין כלום

השבוע, כיום רביעי, ניתן, כאמור, פסק הדין. הוא נפתח בריון בעדות המומחים השיקומיים פרופסור עורי, שהעיד מטעם התובעת, ופרופסור שאקי, מטעם התבעים. המומחים פירשו את הנק, רבו בשאלות השיקומיות, התייחסו לצרכים הצפויים. כרוד לי, מתבת גרסל כמיסום הרבניים, שקצרה היריעה מלפרט את הייסורים הפיזיים והנפשיים, וכרוד לי גם שאין ררך מילולית, אשר ביכולתה להמחיש יסורים אלה, יחד עם את, התובעת עשתה חרסם מבין. חרסם של מחרה אשר הוליסה שלא להיבנע לנכותה. גם בעדותה בפניי, מתבת גרסל, לא ניסתה לנפח את מימדי האסן, ובמשפט פצצטת את השוכנתה של ג', כשנשאלה בחקירה נגדית אם היא אכן משתמשת בקביים: "אני אעשה הכל עם קביים או קב אתי, כדי לא להיפאר כיי".